

TAZETTE #8

THEATERAANZEE.BE

DONDERDAG 03/08/2017

DE DINGEN IN DE JUISTE VOLGORDE VERSLAG 'FAMILIEPARK' (DEEL 3)

Af en toe, soms slechts een keertje per jaar, overkomt het je. Overkomt het je dat je diep ontroerd wordt door een voorstelling, omdat gewoonweg *alles* eraan goed zit. Zo'n stuk is *Verloren voorwerp* (+7) van De Roovers. Van het eerst nog onherkenbare deuntje van Paul Simons '50 ways to leave your lover' over het energieke, expressieve spel van Luc Nuyens en Sara De Bosschere tot en met het cathartische slotbeeld. En de theatertekst, als een pluchen sloophamer is die, voor al wie weet hoe liefde kan verschijnen en verdwijnen (om vervolgens opnieuw te verschijnen, en te verdwijnen. Ad infinitum.). Hij is poëtisch maar tegelijkertijd uitgebeend, zoals die van Samuel Beckett.

Verloren voorwerp gaat over een koppel, Madam en Meneer, dat geleidelijk aan verloren loopt in elkaars verlangens, of in het gebrek daaraan. Het begint bij overgelukkig slapen in elkaars omhelzing, maar gaat gauw over in het moment waarop de bombardementen, het fijnstof en de kaakslagen in de krant belangrijker worden dan een ochtendkuis. Voor je het weet, ben je *het* kwijt. *Het* is "wat de dingen in de juiste volgorde" zet. Het is "niet te groot, niet te klein, goed om te hebben maar moeilijk om te houden." *Het* hield je altijd overeind. Maar plots is het weg. Samen een stapje in de wereld zetten (met kamerplant en samuraizwaard), of wat herinneringen ophalen aan de eerste ontmoeting brengt geen soelaas. Met zijn tweetjes op het dak van de Himalaya gezeten, blijkt er geen lucht meer te zijn voor beiden. Zo speelt *Verloren voorwerp* voortdurend met taal. Maar die spelletjes worden nooit gratis of te voor de hand liggend.

Het stuk is een oprechte zoektocht naar metaforen om de melancholie van het afscheid nemen grijpbaar te maken.

Beeldsmederij DE MAAN brengt in *If walls could talk* (+5) een personage op de bühne dat weggelopen lijkt uit Tadeusz Kantors dode klas. Hij is spierwit geschminkt en *spooky*. Christiaan Mariman geeft dit personage prachtig vorm. Hij is een grotesk, vastgeroest gewoontedier. Je kan de sleur van zijn gezicht aflesen, de eenzaamheid en de verwondering, wanneer zijn magische muur langzaam tot leven komt. *If walls could talk* evolueert van slapstick naar een spannend griezelveerhaal, met dank aan de geweldige scenografie.

Liedjes met wortels (5+) van Zonzo Compagnie ten slotte creëert een verbeeldingswereld met louter de klank van Jan Van Outryves luit, cittern en ukelele, en met de gezangen van Naomi Beeldens. Die vertelt tussen de liedjes door een verhaal over een meisje met een uitzonderlijk gehoor. Dat gaat op zoek naar liedjes met wortels: de alleroudeste liedjes, in bijna vergeten talen (zoals het Creools Frans uit Grenada, het Shetlands en het dialect uit Puglia) van bijna weggevaagde beschavingen. Stuk voor stuk zijn het pareltjes, zodat het niet uitmaakt dat het verhaal over het meisje alle kanten opschiet. Op het einde van de voorstelling volgt nog een fijne samenzang.

Kortom: wie gisteren niet aanwezig was in het familiepark, had opnieuw ongelijk.

FAMILIEPARK: VAN VANDAAG TOT EN MET ZA 5/8, VAN 11U TOT 19U, IN HET LEOPOLDPARK

IN VRIJHEIDSKLEREN OVER URGENT GESPREK #1

De komende drie dagen kan je in Mu.ZEE de *Urgente gesprekken* bijwonen, een reeks ongewone debatten georganiseerd door rekto:verso in samenwerking met TAZ. Drie keer buigen verschillende gasten van diverse pluimage zich over prangende vraagstukken uit het theaterwezen. Niet om elkaar persoonlijke waarheden naar het hoofd te slingeren, maar net om te bevragen, aan te vullen, te nuanceren. Een fijn moment van verpozing in tijden waar de grijswaarden in het discours steeds meer geschuwd worden, me dunkt.

Vandaag gaat de reeks van start, met als startpunt “Hoe gaat de kunst om met de andere?” Psychiater Erik Thys, choreograaf Alain Platel, onderzoeker Anneleen Masschelein, curator Sven unik-id en theatermaker Mira Bryssinck zitten rond de tafel. Laatstgenoemde maakte in 2016 samen met de mensen van Villa Voortman de voorstelling *Utopia!*, een beklivende voorstelling die het midden houdt tussen een revue en een, zo zegt ze zelf, stilleven dat pas op scène tot leven komt.

“Het is een stilleven van een feest, dat plots gaat leven. Een feest met een grote diversiteit aan genodigden.”

Bryssincks vader richtte enkele jaren geleden Villa Voortman op, een ontmoetingshuis voor mensen met dubbeldiagnose, een term voor mensen die te kampen hebben met drugsproblemen en psychische moeilijkheden. Vorig jaar werd ze gevraagd om samen met hen een voorstelling te maken. Op alle vlakken een leerrijke ervaring, zegt ze zelf.

“Ik zou een boek kunnen schrijven over alles wat ik heb meegemaakt met mijn spelers. Over wat ik allemaal van hen geleerd heb. Ik heb geleerd hoe je dichtbij mensen kan komen zonder dat het bedreigend werkt. Ik heb geleerd om dialogerend, eerlijk en open te werken. En ik heb eigenlijk ook veel geleerd over spelen. Je hoeft geen diploma drama te hebben of hoeft niet professioneel opgeleid te zijn om kunst te maken. Wat mijn mensen vertellen en doen is van zo'n zuiverheid en authenticiteit dat het oprecht heel schoon is. Ik was soms bijna jaloers.” Ze verbetert zichzelf. “Jaloers is misschien niet het juiste woord. Ik heb hen heel vaak bewonderd om de manier waarop ze schoonheid en kracht hanteren en dat nog steeds in de wereld kunnen zien, terwijl ze al zoveel hebben meegemaakt.”

Rond die schoonheid wilde Bryssinck werken. Ze begon met haar spelers te vragen naar hun utopie.

“Het vaakst hoorde ik dat hun utopie een plek is waar ze onomwonden zichzelf kunnen zijn, met hun verleden, met hun gebruik, met hun psychose. Ik vroeg hen ook hoe ze het zich vormelijk inbeeldden. Wat ze op scène wilden doen en hoe ze eruit wilden zien. Het leverde vaak grappige antwoorden op. Henk wilde bijvoorbeeld als een kapitein op podium komen. En er was een iemand – de man gebruikt taal op een heel andere manier dan jij en ik – die zei dat hij in zijn vrijheidskleren wilde komen. Hij bedoelde natuurlijk zijn vrijetijdskleren.”

Straks zit Bryssinck dus mee in het panel van *Urgent gesprek #1*. Ze heeft een duidelijke mening over de verhouding tussen kunst en het andere.

“Het is natuurlijk een complexe problematiek, maar ik hoop dat ‘het andere’ niet meer als ‘het andere’ hoeft benoemd te worden.

Ikzelf heb bijvoorbeeld een fysieke beperking, maar ik ben zelf niet de actrice of maker met een beperking, net zoals jij niet de journalist met de bril bent. Het gaat uiteindelijk over schoonheid en over kracht. Ik zeg niet dat we alles moeten verzwijgen, er kan over gepraat worden, als we het gevoel hebben dat daar ruimte voor is. Ik geloof in een soort openheid, zonder taboes en zonder categorisering.” (AB)

DE URGENTE GESPREKKEN ZIJN VANDAAG, VRIJDAG 4/8 EN ZATERDAG 5/8, TELKENS OM 15U IN MU.ZEE

SCOUTS- EN ZEELIEDEREN OP EEN ROCK-‘N-ROLLFESTIVAL ‘NOG EVEN VOOR HET SLAPENGAAN’

Nog even voor het slapengaan is een nieuwe, dagelijkse rubriek op TAZ, waarin meester-publieksmenner Warre Borgmans terugblijkt op de festivalesske en internationale nieuwtjes van de dag. Alvorens we onder de lakens kruipen, kunnen we nog even verpozen bij deze pop-uptalkshow. Een bende goedgeluimde senioren en enkele zonderlingen zijn afgezakt naar de tent in het Leopoldpark voor een babbel met Borgmans en zijn gasten.

Bij het binnenkomen begint Nonkel Warre meteen te keuvelen en te grappen met het publiek. Dat eet uit zijn hand. De toon is gezet: hier is het lachen geblazen en dit is een plek waar iedereen ongeneerd zichzelf mag zijn. Er is ook niets zo verbindend als zingen in gemeenschap, daarom heft Warre bij wijze van intro een scoutslied aan. Het publiek pikt gretig in: “O Heer, d’avond is neergekomen. De zonne zonk, het duister klom. De winden doorruisen de bomen en verre sterren staan alom”. Een soort flashmob, waarbij het publiek plots een ingehuurd kerkkoor blijkt te zijn? Misschien is het wel Warres antidotum voor het rock-‘n-rollgehalte (dixit Warre himself) van TAZ? Deze zonderling weet althans niet wat haar overkomt, maar goed. *The show must rock on.*

Eerst last Warre een rustmomentje in: hij draagt zelf een aantal gedichten en liederen voor over het toepasselijke, maar niet zo verrassende onderwerp: de zee. Onder andere de teksten van Raymond van het Groenewoud, Richard Minne, Remco Campert en Joe Roxy komen aan de beurt. In dit deel neemt Warre de

ruimte om te doen waar hij echt een krak in is, namelijk teksten brengen voor een publiek, dat – bijgevolg – aan zijn lippen hangt.

Na nog wat wetenswaardigheden en faits divers te hebben gedeeld, mag de schare van gasten om beurten plaatsnemen in de zetel. De gastsprekers zijn literatuurwetenschapster Els Snick, literatuurkenner Jos Geysels, literatuurschrijver Erik Vlamincq, en... actrice Greet Jacobs en fotografe (sinds kort theatermaker) Lieve Blancquaert. Zij worden het vuur aan de schenen gelegd door interviewer-in-opleiding Warre over hun activiteiten op TAZ en elders.

Tijdens de interviews begint een groot deel van het publiek wat ongemakkelijk en ongeduldig heen en weer te schuiven. De banken zitten op z’n zachtst uitgedrukt niet echt comfortabel. Er wordt ook niet altijd even helder toegelicht wat de activiteiten van de sprekers precies inhouden, waardoor de interesse en de aandacht slinken. Goddank is daar Greet Jacobs, die dat in het snuittje heeft en het gesprek met haar en Lieve Blancquaert weer op de rails krijgt. We krijgen te horen hoe haar voorstelling *Misschien Marieke* met Lieve tot stand is gekomen. *Misschien Marieke* is een monoloog over moeders die in moeilijke situaties leven. Het gesprek verloopt integer en doet vermoeden dat de voorstelling dat ook is. Tijdens het gesprek met Erik Vlamincq daarentegen gaat het vooral over diens onvergetelijke ontmoeting met Warre in café ‘t Mestputte in Deurne. Iets minder integer en interessant.

Gelukkig is er ook ruimte voorzien voor jonger werk: het koppel Sam en Nina zorgt voor een streepje muziek en festivaldichteres Charlotte Van den Broeck trakteert ons op haar gedicht van de dag. Deze jongelingen hebben de formule van *Nog even voor het slapengaan* écht begrepen. Zij brengen sereniteit met hun intieme nummers en gedichten, warme grapjes en mildheid. Afgesloten wordt er opnieuw met het lied ‘De zee’, de Nederlandse vertaling van Charles Trenets nummer. Voor de show werd die tekst in een afgedrukte versie onder het publiek verdeeld, zodat er uit volle borst meegezongen kan worden. En zo geschiedde. Er is werkelijk niets zo verbindend als zingen in gemeenschap, dat kan ook deze zonderling niet ontkennen. (EH)

ELKE AVOND OM 23U IN HET LEOPOLDPARK (THEATERTENT).

DAGKLAPPER: DONDERDAG 03/08/2017

10-02U	DRL	INFOSTAND EN BAR CAFÉ KOER OPEN TAZette vanaf 11u verkrijgbaar				
10-18U	DRL	HET MUSEUM VAN DE EIGENZIN	HET MUSEUM VAN DE EIGENZIN	MU.ZEE	EXPO	ADD € 9
		Verschillende en 'verstorende' benaderingen, hoe gaat kunst hier mee om?				
10-02U	DRL	EN ROUTE. ONDERWEG NAAR BETER.	KEOMA ZEC/11.11.11	LEOPOLDPARK	EXPO	GRATIS
		Fototentoonstelling van de Oostendse fotograaf Keoma Zec over het leven van West-Afrikaanse migranten op weg naar Europa.				
11U00	75'	APÉRO POËZIE - HENDRIK VAN DOORN: CHARLES DUCAL, HANNAH VAN BINSBERGEN, EVA CARDON		KAAP/VRIJSTAAT 0.	LITERATUUR	€12,00
		Bekende lezers halen hun lievelingsgedichten en favoriete dichters uit de boekenkast. Met Hendrik Van Doorn & Charles Ducal.				
11U00	180'	EGONOMADEN	RIPANI/ARIAS/STRIJDONK	VERTREK LEOPOLDPARK	PODIUM	UV
		Parcours met drie korte voorstellingen over universele verhalen.				
11U00	180'	AGORANOMADEN	AENDENBOOM/COLLECTIEF ELAN(D)/DERMUL	VERTREK LEOPOLDPARK	PODIUM	UV
		Parcours met drie korte voorstellingen. Het theater als een plein.				
11U00	50'	JED MARTIN	JED MARTIN	MU.ZEE	PODIUM	UV
		Een kunstenaar schrijft een brief aan zijn moeder die zelfmoord pleegde op de leeftijd die hij nu heeft.				
11U00	60'	KLEIN BOEKAREST/MAINLAND	ON THE LOOK OUT (KORTFILMS)	CC DGP (KLAS)	FILM	€3,00
		Ontdek jonge filmmakers waarvan we nu al uitkijken naar het verdere oeuvre. Je krijgt twee kortfilms te zien + een sneak.				
11-19U	DRL	KINDERVOORSTELLINGEN VOOR ALLE LEEFTIJDEN - THEATER FROEFROE E.A.		LEOPOLDPARK	FAMILIEPARK	DIVERS
		Samen met poppentheater FroeFroe tovert TAZ het Leopoldpark opnieuw om tot een echt cultureel kinderparadijs.				
11U00	DRL	WILLIPS & APEVELARTOTAL	WILLIPS & APEVELARTOTAL	GALERIE BEAUSITE	EXPO	GRATIS
		Maak kennis met het werk van William Phlips & APEVELARTOTAL, de man achter het affichebeeld van deze TAZ-editie.				
11U30	60'	UMM	UMM	FORT NAPOLEON	MUZIEK	€5,00
		Zoals roze wolken die je onder een warme douche achterlaten.				
11U30	90'	OP SLEEPTOUW	CHRIS DE STOOP	VERTREK CAFÉ KOER	LITERATUUR	UV
		Chris de Stoop neemt je mee op locatie in de stad.				
14U00	90'	TUSSEN WOORD EN BEELD	FILM AAN ZEE	CC DGP (FOYER DKP)	FILM	€6,00
		Het woord wordt gegeven aan studenten Schrijven, Film en Drama.				
14U00	60'	DE WETTEN VAN DE MENSELIJKE STUPIDITEIT	SIMONE MILSDOCHTER	BIBLIOTHEEK (FORUMZAAL)	PODIUM	UV
		Een gids door het universum van de stommititeiten aan de hand van Cipolla.				
14U30	90'	OP SLEEPTOUW	CHRIS DE STOOP	VERTREK CAFÉ KOER	LITERATUUR	UV
		Chris de Stoop neemt je mee op locatie in de stad.				
15U00	180'	EGONOMADEN	RIPANI/ARIAS/STRIJDONK	VERTREK LEOPOLDPARK	PODIUM	€15,00
		Parcours met drie korte voorstellingen over universele verhalen.				
15U00	180'	AGORANOMADEN	AENDENBOOM/COLLECTIEF ELAN(D)/DERMUL	VERTREK LEOPOLDPARK	PODIUM	UV
		Parcours met drie korte voorstellingen. Het theater als een plein.				
15U00	90'	DE MENSHEID	LOD MUZIEKTHEATER/KVS	VERSLUYSIDÔME	PODIUM	UV
		Vier helden proberen de menseheid te verdedigen.				
15U00	90'	NACHTELIJK SYMPOSIUM	MESUT ARSLAN/KVS/PLATFORM 0090	P & P WEST (BOUWATELIER)	PODIUM	UV
		Een portret van de familie Meiresonne, allesbehalve een modelgezin.				
15U00	120'	URGENT GESPREK#1: HOE GAAT DE KUNST OM MET HET ANDERE?- REKTO:VERSO@TAZ		MU.ZEE (VERDIEPING B1)	URGENT GESPREK	€10,00
		Wat met de creativiteit van mensen die echt buiten de norm vallen?				
15U00	60'	LEVITATIONS	HANNAH DE MEYER	CC DGP (DACTYLO)	PODIUM	€12,00
		Hoop en wanhoop, zijn en niet-zijn, seksualiteit, liefde en dood zijn nooit ver van elkaar verwijderd.				
16U00	80'	OVERDUE	BLACK FROST	CC DGP (ATELIER +1)	PODIUM	UV
		Aan de hand van de verdwijning van de O.304 Laermans word je meegesleurd in een kijkdoos vol vissersverhalen.				
16U00	60'	IN STUKKEN	INEKE NIJSSSEN/HENDRIK VAN DOORN	ATHENEUM	PODIUM	UV
		Samen met zes Oostendse kinderen regisseren Ineke Nijssen en Hendrik Van Doorn deze TAZ-productie.				
16U00	90'	DEBAT: WISSEL VAN DE MACHT?	TAZ/SABAM	KAAP/VRIJSTAAT 0.	DEBAT	GRATIS
		Een gesprek over de verjonging in de theaterwereld waarbij veel nieuwe roergangers komen.				

TIP: Op vertoon van een TAZ-ticket kan je het Spilliaert Huis bezoeken voor 3 euro ipv 5 euro.

17U00	75'	FAUST, EEN MECHANISCHE KOMEDIE Mats en Timo creëren vanuit een theoretische basis droomwerelden waar naar het begin van alles wordt gezocht.	M. VANDROOGENBROECK/T. STERCKX	KAZ	PODIUM	UV
17U00	60'	ONS Een unieke sound met invloeden van pop, blues en reggae.	ONS	IN DE STAD	MUZIEK	GRATIS
17U00	90'	OP SLEEPTOUW Chris de Stoop neemt je mee op locatie in de stad.	CHRIS DE STOOP	VERTREK CAFÉ KOER	LITERATUUR	UV
18U00	50'	PISTE Opkomend jongleertalent Michiel Deprez serveert geen spektakel, maar neemt je mee op een intiem, persoonlijk onderzoek.	MICHEL DEPREZ	BASISSCHOOL KROONLAAN	PODIUM	€9,00
18-23U	DRL	PLACE MUSETTE Met heldere stem én viool brengt Maria een selectie Franstalige chansons. Het atelier is voor Bart Dieleman.	TE GAST: MARIA	CAFÉ KOER	MUZIEK	GRATIS
18U00	60'	DE WETTEN VAN DE MENSELIJKE STUPIDITEIT Een gids door het universum van de stommititeiten aan de hand van Cipolla.	SIMONE MILSDOCHTER	BIBLIOTHEEK (FORUMZAAL)	PODIUM	UV
18U00	60'	KLEIN BOEKAREST/MAINLAND Ontdek jonge filmmakers waarvan we nu al uitkijken naar het verdere oeuvre. Je krijgt twee kortfilms te zien + een sneak.	ON THE LOOK OUT (KORTFILMS)	CC DGP (KLAS)	FILM	€3,00
19U00	60'	VOOR WE MENSEN WERDEN Een gezamenlijke denkoefening waarin Bart van de Woestijne zich met het publiek voorstelt hoe het is om een dier te zijn.	BART VAN DE WOESTIJNE	HANGAAR 1	PODIUM	€9,00
19U00	90'	NIETS (12+) Een ontroerend verhaal met als uitgangspunt het zoeken naar betekenis.	DE NWE TIJD/HETPALEIS	CC DGP (GROTE POST)	PODIUM	UV
19U30	60'	STIL(L) Een dans, een lied over twee mensen die zoeken naar wat hen verbindt.	TIM TAVEIRNE/LOES SWAENOPEL	SERRE GROENDIENST	PODIUM	UV
19U30	90'	NACHTELIJK SYMPOSIUM Een portret van de familie Meiresonne, allesbehalve een modelgezin.	MESUT ARSLAN/KVS/PLATFORM 0090	P & P WEST (BOUWATELIER)	PODIUM	UV
19U30	80'	OVERDUE Aan de hand van de verdwijning van de O.304 Laermans word je meegesleurd in een kijkdoos vol vissersverhalen.	BLACK FROST	CC DGP (ATELIER +1)	PODIUM	UV
20U00	75'	THE ONLY WAY IS UP Een elektro-opera over vier personages op verschillende sleutelmomenten in het leven.	B. VAN SEVEREN/J. VERMEULEN	LOODS NMBS	PODIUM	UV
20U30	45'	LISBETH GRUWEZ DANCES BOB DYLAN Bob Dylan op vinyl en een danseres verzonken in dialoog met de muziek.	VOETVOLK/LISBETH GRUWEZ	CC DGP (KLEINE POST)	PODIUM	UV
20U30	90'	HET KANAAL Een onverwachte conversatie tussen een vrouw en een vluchteling aan de overkant van het kanaal.	QUEER ARTS FESTIVAL/TRANSPARANT	SCHEEPSWERF IDP	PODIUM	UV
21U00	75'	ZINGARATE Drie vrienden voor het leven storten zich één keer per maand een heel weekend in woest fuiven en balorigheid.	COMPAGNIE CECILIA	DENZIL DIASKAAI	PODIUM	UV
21U00	70'	DE HERDER EN DE GARAGIST Tijdens de nadangen van de aanslagen in Brussel beleeft een priester een keerpunt in zijn geloof.	TOM JANSEN/MONTY	P & P WEST (AUDITORIUM)	PODIUM	UV
21U00	60'	MISSCHIEEN MARIEKE Een verhaal over een moeder die haar kind afstaat.	LIEVE BLANQUAERT/GREET JACOBS	ATHENEUM	PODIUM	UV
21U00	30'	EVA LA COUR In Molenbeek bevindt zich 2M3, een artistiek laboratorium. La Cour onderzoekt de relatie tussen beeldvorming en stedelijke ruimte.	2M3	ATELIER KLEINVERHAAL	PLUS	ADD € 3
22U00	60'	IN EEN DISCOTHEEK Rauwe Nederlandstalige teksten schommelen voortdurend tussen weemoed en een energieke ode aan de imperfectie.	IN EEN DISCOTHEEK	CAFÉ CRAYON	MUZIEK	€5,00
22U00	110'	AND UNDERNEATH THE EVERLASTING ARMS Een vreemde archeologie van slapeloosheid in een uitzonderlijke setting.	GRAINDELAVOIX	PETRUS-EN-PAULUSKERK	MUZIEK	€20,00
22U00	75'	GEBERGTE In een actuele herschrijving van Sofokles' Oidipous onderzoekt Matthias Van de brul de nacht na de tragedie.	MATTHIAS VAN DE BRUL	ELYSÉE	PODIUM	UV
23U00	60'	NOG EVEN VOOR HET SLAPENGAAN Warre Borgmans nodigt je uit om even voor het slapengaan de dag te overschouwen.	WARRE BORGMANS & GUESTS	THEATERTENT PARK	PLUS	€8,00
24U00	60'	LOHAUS Een mix tussen urban pop en triphop. Downtempo beats, overgoten met synthsounds.	LOHAUS	CC DGP (LOKETTENZAAL)	MUZIEK	€5,00

DE FAVORIETEN VAN CHARLOTTE VDB VIJF TIJDLOZE GEDICHTEN - #5

Lamento

Nu de avond, die ene avond toen het licht zo dun,
 Zo zou vanaf nu de avond zijn en dit het meer waar wij ooit,
 De houten ponton waar jij nu over het water uitkijkend
 Naar een neerstrijkende vogel, altijd de laatste kraanvogel die een steen
 In het water, het laatste zonlicht, een zilveren mes dun gewreven op de berg,
 Hoe je over je schouder over het water op de houten ponton, het meer
 Waar de kraanvogel aan komt zeilen, het opspattende water,
 De ponton waar je in het avondlicht over je schouder van me
 Wegkijkt, waar ik naar de kraanvogel wees, toen dachten we nog,
 Toen hoorden we water opspatten en tegelijk keken we, de ruk van je haren,
 Je hoofd van me weg, alsof je uit je ene hand een glas liet vallen,
 De andere hand op mijn schouder, even nog

aan het meer, toen het water als oud zilver, toen je jurk op de houten ponton
 waarna we voor elkaar stonden en jij over je schouder bleef kijken,
 nauwelijks van de lucht te onderscheiden, van het zwart van het water weldra,
 stonden we voor elkaar, bijna tegen elkaar aan, nog even en we zouden,
 op de rand van de ponton, het donker, helemaal van het zwart en het water
 tot ook het water en de bergen, tot je jezelf van me wegkeek, van de wereld
 weg, tot ook het denken aan het meer en het water en de bergen, tot wij
 niet langer, tot ook het denken aan ons niet langer, traag over de ponton
 stroomt het water, de jurk, de ponton een ponton van zout in het water.

Peter Verhelst

Speciaal voor de *TAZette* kiest festivaldichteres Charlotte Van den Broeck vijf van haar favoriete gedichten. Dit is het vijfde, en laatste, in de rij. Van den Broeck: "Deze Lamento van Verhelst, een ode aan de Lamento van Remco Campert, heeft mij naar de poëzie gebracht. Het heeft me de mogelijkheid laten zien om tegelijk te spreken en te zwijgen."

2 X JONG MUZIEK VERSLAG ONS EN LOHAUS

ONS

“Waar is mijn *lepelke*? ‘k Ben mijn *lepelke* kwijt,” merkt Joris Vergaert op, terwijl hij bezorgd in het rond loert. Enfin, bezorgd... Joris is van het type dat nog even zijn tanden zou flossen als hij door een leeuw werd achternagezeten. Niet veel later wordt hem vanuit het publiek een theelepeltje aangereikt en kan ONS een nieuw nummer aanvatten. Met Joris op de *lap steel*, een instrument dat doorgaans niet met een theelepeltje maar met een metalen baar wordt bespeeld, maar dat zal Joris aan zijn gat roesten. Als ‘t maar beweegt!

Het tekent de heerlijke achteloosheid waarvoor ik enkele jaren geleden al viel. Ik leerde ONS kennen in een klein Gents café als de muzikale broederschap tussen Joris Vergaert en Joppe Tanghe, zag het duo uitgroeien tot een kwartet, en nu weer inkrimpen tot een duo. Maar doorheen al die jaren bleef het DNA van ONS onveranderd: het is een aanstekelijke viering van de vriendschap en een ode aan de berusting, muziek waar zelfs de meest verzuurde mens vrolijk van wordt.

“Precies Simon & Garfunkel!” roept een enthousiasteling, waarop Tanghe meteen ‘The Sound of Silence’ inzet. Of was het ‘Cecilia’? Het ging zo snedig en snel dat ik het ben vergeten. ONS stuurt haar publiek van de ene verrassing in de andere; het gefreewheel tijdens en tussen de nummers getuigt van veel durf en alertheid, die ze hebben vermomd als – en zo noemen ze het zelf – “slordigheid”. Een geniale zet. Meer dan een concert is dit een voldragen act.

Als fan van het eerste uur was het een fijn ‘weershoren’ met nummers als ‘Thinker, Lover’, ‘Stop Motion’ en ‘Mama Drove Me Mad’ (in een swingend uptempo jasje), maar vergeefs wachten op het gekoesterde kleinood ‘Sunlight’. Allemaal op Soundcloud terug te vinden, overigens, voor wie muziek liever op zijn eentje beleeft. Maar dat desbetreffend persoon in dit geval alstublieft een uitzondering maakt: wie ONS in groep ervaart, gaat als vanzelf iets meer in de goedheid van de mens geloven.

Aan de onverlaat die tijdens het concert mijn trui heeft gestolen: ‘t is oké, ik ben volledig onthecht. (DB)

lohaus

Ook lohaus kreeg gisteren de kans zich te bewijzen voor jury en publiek, dit keer op de binnenplaats van het Fort Napoleon. Bebrild, besnord en bebaard stapten de heren de arena in. Modieus maar sober gekleed, ietwat braaf en bedeesd. Toegegeven: ook hier kwamen we niet als een onbeschreven blad kijken. Ondergetekende zag de band in 2014 al eens aan het werk en maakte toen een verslag op dat als volgt werd afgesloten: “Het potentieel is er, de attitude misschien nog meer, de afwerking niet. Een nauwsluitende strop rond de hals van deze beloftevolle band.”

Het was dan ook fijn om te zien hoe de groep de tussenliggende jaren heeft gebruikt als vruchtbaar rijproces, de laptop-gestuurde beats plaats maakten voor een warmbloedig exemplaar, en zanger Thomas Lauwers zijn scherpe stemgeluid afvijlde tot een meer conventioneel timbre. Wat wel bleef hangen: een feilloos gevoel voor zweverige droompopmelodieën, doordachte arrangementen en een charisma dat makkelijk door kan gaan voor arrogantie. Iets wat echter al snel doorbroken werd met een ontwapenend “Wow, jullie zijn met veel. Bedankt.”

Toch boeide vooral het eerste deel van de set, bleken de catchy melodieën iets te inwisselbaar en was de band duidelijk niet in zijn element op dit vroege uur. “Zo vroeg, dat hebben we nog nooit gedaan,” biechtte Lauwers ons op, en we geloofden het meteen. Een tweede kans krijgen ze deze avond in de Lokettenzaal van De Grote Post. Maar dan wel graag met iets minder zakken onder de ogen en iets meer ballen aan het lijf. (EV)

ONS SPEELT NOG VANAVOND OM 17U IN DE STAD EN MORGEN OM 11U30 IN FORT NAPOLEON. LOHAUS SPEELT NOG VANAVOND OM 24U IN CC DGP – LOKETTENZAAL EN MORGEN OM 22U IN CAFE CRAYON.

INTUITION IN ACTION HANNAH DE MEYER IS SOLO STERK IN ‘LEVITATIONS’

Een levitatie, doorgaans voorafgegaan door het predicaat ‘metafysische’, verwijst naar het veronderstelde bovennatuurlijk fenomeen van het omhoog zweven van voorwerpen of levende wezens, zonder dat daar een afdoende wetenschappelijke verklaring voor te geven is. Meestal refereert de term aan de levitatie van het menselijk lichaam. Tot daar de definitie online. Maar wat doet Hannah De Meyer ermee, in haar theatersolo *Levitations?*

Het woord 'theatersolo', om daarmee te beginnen, is alleszins veel meer op zijn plaats dan het woord 'monoloog'. De Meyer heeft immers een aantal troeven als performer en zet die ook allemaal in. Ze is verbaal sterk, als schrijfster en in haar zeggings op scène, maar ze is ook fysiek sterk: in het kleine zowel als in het grote. Ze hoeft maar haar hoofd te kantelen of haar beide armen te strekken, en er gebeurt al iets. Dat lijkt eenvoudiger dan het is. Daarbij maakt ze gebruik van haar ogen – ogen die, zoals dat heet, 'ondefinieerbaar' de wereld in kijken. Als haar blik de jouwe kruist als toeschouwer, weet je niet welke emotionele lading er onder die blik schuilgaat: kijkt ze streng en kritisch dan wel zacht en begripvol? Het is een extra troef bovenop haar instrumentarium, dat vleugje mysterie.

In de solo getiteld *Levitations* is er, letterlijk en figuurlijk, alle ruimte om deze theatrale middelen aan het werk te zetten. Behalve een rookmachine in de hoek die af en toe zachtjes een wolk uitspuwt, en een klein rood lichtvlak op het zwarte achterdoek, is er niks, op de performer na. De Meyer betreedt de arena met niets in de mouwen, niets in de zakken. Met haar jongensachtig kapsel oogt ze als een eigentijdse incarnatie van Jeanne d'Arc, klaar voor de strijd, weliswaar met een heuptas als relativerend rekwisiet. In die heuptas zit nog een ander relativerend rekwisiet, maar meer verklappen we niet. Behalve dat *Levitations*, in al zijn doorgedreven sobere eenvoud, soms ook grappig is, op een geraffineerde manier.

Allemaal goed en wel, maar waar *gaat* de voorstelling over? Wel, over heel veel en heel weinig tegelijk ('alles en niets' klopt niet in deze context wegens misleidend zwart-wit en niet subtiel). Er is sprake van een rode draad – de zoektocht naar de Maagd Maria zoals De Meyer gisteren liet weten in de *TAZette*. Het is een dunne draad, maar stevig genoeg voor een wellustig kronkelende trip langs pieken en dalen in De Meyers rijke verbeelding. Van natuurlijk licht (een uiteenzetting over mieren en hun vermeende karaktertrekken) naar existentieel donker ("I want to stop being a person all together") en terug. Wie als toeschouwer met deze charmante gids wil meereizen, wordt beloond met een speelse, intelligent gemonteerde trip waarin achter elke bocht of wending een nieuwe verrassing wacht, klein of groot. Die bereidheid tot overgave is noodzakelijk, anders raak je het eigenzinnige spoor snel bijster. Maar de meest wonderbaarlijkste avonturen beginnen tussen onze oren, in een staat van verwondering. Wellicht dat De Meyer dat bedoelt met haar definitie van 'levitatie': niet zweverigheid maar pure verwondering. Vrij en blij als een kind. (SH)

VANDAAG OM 15 UUR IN DACTYLO (DGP)

BIRTH, SCHOOL, WORK, DEATH VERSLAG 'THE ONLY WAY IS UP'

Nog maar 4 jaar geleden zwaaiden Boris Van Severen en Jonas Vermeulen af aan het conservatorium met *The Great Downhill Journey of Little Tommy*, een onvergetelijke theatervoorstelling als een rockconcert (of vice versa). Het energieke en okselfrisse verhaal van Tommy, die zijn moeder verlaat en de berg afdaalt, de wijde wereld in, zette het duo meteen als een vette rode stip op de theaterkaart. Er volgde zowaar meteen een wereldtournee, iets waar de meeste makers alleen maar van kunnen dromen. Voor de lastige tweede voorstelling ligt de lat dus duizelingwekkend hoog.

Voor *The Only Way is UP* putten Van Severen en Vermeulen inspiratie uit de BBC-docu-reeks *The Up Series*, waarin Michael Apted 14 personen volgt doorheen hun leven, door ze om de zeven jaar te interviewen. De voorstelling volgt vier personages langs de grillige tijdlijn van hun leven. Onbereikbare dromen en idealen, het keurslijf van het gezag, de monotonie van het provincienest waarin ze opgroeien, de teleurstelling van het volwassen worden, ondoordachte en ronduit foute keuzes: het passeert allemaal de revue. De archetypische personages zijn een onbeteugelbare workaholic, een halve kluizenaar op zoek naar de zin van het leven, een escapistische feestneus met een alcoholprobleem en zijn ontgoochelde lief, die na hun jammerlijke breuk ongewenst zwanger wordt van (ook dat nog) een tweeling. De levens van het viertal lopen anders dan gedroomd, ronduit verkeerd of vroegtijdig af. Wat begint als een eigentijdse versie van Peter Pan kantelt gaandeweg naar een eenvoudige, misschien wat simplistische levensles: dat je maar best tevreden kan zijn met wat je hebt in plaats van te verlangen naar wat wellicht nooit komt.

Van Severen en Vermeulen staan elk aan een draaitafel, waaruit ze opzweepende beats en bezwerende soundscapes toveren, omgorden nu en dan een elektrische gitaar en gaan moeiteloos van zingen naar declameren en weer terug. Scènes worden vertaald in popsongs, die aan Air en Daft Punk doen denken, met her en der een stevige snuif rock. Het decor bestaat uit een gigantische *neon-wall*, vol aan- en uitflinkerende symbolen, van de hand van Sarah Yu Zeebroek.

Het verhaal van *The Only Way is UP* mag dan niet bijster origineel zijn, het wordt pittig gepeperd opgediend op een bedje van het allerfriste bladgroen. Bovenal zijn de twee makers erin geslaagd hun eigen podiumtaal te creëren, eentje die ook begrepen wordt door mensen die Bertolt Brecht niet hebben gelezen en makkelijker voor de concertzaal dan het theater kiezen. Zelfs wie geen fan is moet bekennen dat het duo een publiek naar de zaal lokt dat we in weinig andere voorstellingen zien opduiken: jeugdig, hip en vol tomeloze verwachting. Met *The Only Way is UP* bevestigen Van Severen en Vermeulen dat ze genoeg branie en talent in zich hebben om die verwachting nog een hele tijd in te lossen. (BP)

VANDAAG 3/8 LOODS NMBS 20U

“IK MAG GEEN ‘NEEN’ ZEGGEN” LUC MUYLAERT BLIKT TERUG EN VOORUIT

Een doorsnee TAZ-dag begint voor artistiek leider Luc Muylaert om zeven uur. Dan schrijdt hij op geheel ‘muylaertse’ wijze naar het Leopoldpark om de laatste veiligheidsinstructies door te nemen en een koffie te drinken. Om half acht zakt hij af richting De Grote Post, waar hij zijn mails doorneemt. Op dit moment van de dag zijn dat er doorgaans een zestigtal. Hij beantwoordt ze allemaal. “Als je ze laat liggen, krijg je achteraf toch op je kop.”

Wat zich daarna ontspint, valt moeilijk in te schatten, maar volgt meestal eenzelfde patroon: eten - babbelen - een “vroegtijdig aperitiefje” drinken - bellen - babbelen - een interview afleggen - babbelen - eten - een glas wijn drinken - ... De absolute voorwaarde voor artistiek leiderschap, is een goed verteringssysteem. “Maar tegen één uur lig ik altijd in mijn bed. Mij ga je nooit tegenkomen in dat verderfelijke oord van Jan Ducheyne - niet omdat ik het veracht, maar omdat ik er niet uit zou kunnen ontsnappen.” Hoog tijd voor een proef op de som?

We zijn over de helft. Hoe kijk je terug?

“Wat mij het meest verrast, is de tevredenheid van de mensen, ondanks het slechte weer. Iedereen loopt gelukkig rond en het Familiepark draait als zot. Het was enigszins een stresstest, deze editie, met nieuwe verhoudingen en uitdagingen, maar we hebben hem zeer goed doorstaan.”

“Ook een mooi moment om alle medewerkers nog eens uitdrukkelijk te bedanken. We schurken tegen de 450 aan dit jaar: ongelooflijk wat die mensen samen verwezenlijken.”

Waar kijk je nog naar uit?

“Graindelavoix speelt vanavond en morgen in de Sint-Petrus-en-Pauluskerk: da’s absoluut mijn ding. Ik hoop dat ik er geraak, maar dat hangt af van het aantal politiekiers met wie ik moet babbelen. ‘t Is mijn job om klaar te staan. Ik mag geen ‘neen’ zeggen.”

En in de verre toekomst, Luc?

“Ik ben nu achttien jaar artistiek leider van TAZ, en ik blijf nog zeker tot 2021. Wie gaat het overpakken? Geen idee. Maar als we pretenderen een festival voor jonge makers te zijn, moet ik niet te lang aanblijven als oude mens. Ik hoop dat ik een opvolger vind.”

Als het ooit zover is, wie moeten we dan aanschrijven om je afscheidsfeest op te luisteren?

“Wannes Cappelle. Ik mag met gepaste trots zeggen dat ik toch bij zijn wieg stond. Ik heb mij volledig achter die kerel geschaard, en zal dat blijven doen. Die vlieger gaat ook op voor de zussen Van den Eede, trouwens. Hoe zij - en schrijf het maar zo neer - hun vader overstijgen... Ongelooflijk!”

Zijn er naast mensen ook specifieke ruimtes die je een warm hart toedraagt?

“De Post, natuurlijk. En dan vooral zoals die er voor de grote omwenteling uitzag. Als ik terugdenk aan wat hier allemaal is verzet in de loop der jaren... Ik herinner me een tribune die moest worden binnengedragen. Ik heb mijn hele familie uit Aalst opgetrommeld om te komen helpen; ze zijn allemaal afgekomen en zijn gebleven tot het af was, om vijf uur ‘s morgens. Dat heeft mij *wreed* getoucheerd.” (DB)

TELEX

Vandaag in *Tussen woord en beeld*, om 14 uur in Foyer Kleine Post: *Generatie Groen*, een script van Tyche Beyens. Regie: Nic Balthazar. Acteurs: Peter Van den Eede, Laura Vroom, Misja Nolet, Rob Smorenberg, Lisa Adeaga, Elias Vandenbroucke, Tijmen Govaerts.

In *Nog even voor het slapengaan* gaat gastheer Warre Borgmans vanavond om 23 uur in gesprek met onder anderen Dimitri Leue en Freek Vielen (De Nwe Tijd/*Niets*).

De expo *Museum van de Eigenzin* is elke dag open van van 10 tot 18 uur, Mu.ZEE, Romestraat 11.

Place Musette, of: elke dag Franse chansons op Café Koer, van 18 tot 23 uur. Vanavond treedt gastzangeres Maria op om 21 uur, samen met het huisorkest o.l.v. Derek.

Nog tickets voor: *Apéro Poëzie* (11u), UMM (11u30), *Egonomaden* (15u), *Urgent Gesprek* #1 (15u), *Levitations* (15u), *Voor we mensen werden* (19u), Graindelavoix (22u).

COLOFON

Redactie: Steven Heene, Bieke Purnelle, Matthias Velle, Daan Borloo, Ewoud Vermote, Arno Boey, Xandry van den Besselaar, Elke Huybrechts, Simon Vandekerckhove

Foto's: Inge Baes, Clara Hermans, Radovan Dranga, Thomas Dhanens, Bas de Brouwer, Wouter van Looy, Leontien Allemeersch, Paul Verrept, Hans Van de Walle

VU: TARTART VZW, HENDRIK SERRUYSLAAN 18A 8400 OOSTENDE